

Сап'янці

Лариса Письменна

Загубив ведмідь Гуп-Туп-Медолюб свої сап'янці.

От були — й нема! Хтозна-куди поділися. І сап'янці старі вже, полатані, та звук до них ведмідь. Шкода!

Сам шукав—не знайшов. Звірі шукали—не знайшли. А найбільше лисиця Облудниця шукала, дуже пильно шукала, а проте не знайшла. Аж сльозами вмилася: "Три дні й три ночі не їла, не спала, а ніде їх немає. Мов під землю провалилися. Пропали!"

Пожурився ведмідь Медолюб, та вже й забувати став. Що вдієш?

Аж тут нове лихо настало: слава на ведмедя недобра пішла. То було — всі ведмедя шанують, вклоняються низько, а тепер — де не піде — відвертаються. Та як же не відвертатися, коли занадився ведмідь у сусіднє село. У старої бабусі Орисі сметану украв, у людей курей став тягати... Чи, може, то інший злодій? Так ні ж, слідів од ведмежих сап'янців хіба що сліпий не побачить. Сором! Ганьба!

Вболіває ведмідь Медолюб. Аж схуд, бідолаха. Лапою себе в груди гамселиць, мало не плаче, клянеться:

— Не я! Не я! От щоб мені меду довіку не нюхати, щоб мені крізь землю провалитися — не я! І сап'янців у мене давно немає, пропали.

Ніхто віри не йме, всяк на ведмежі сліди киває.

Просить лисицю ведмідь, щоб посвідчила, що сап'янці пропали. Сама ж бо три дні й три ночі шукала — не знайшла!

— Начхайте, дядечку Медолюбє, на той поговір,— умовляє лисиця Облудниця.— Нехай собі теревенять, що хочуть, а ви не журіться, бо ще, боронь боже, занедужаєте. Дивіться на мене, я своєї душеньки зроду не тривожила, то й здорова, нівроку!

І справді — гладка стала лисиця, лискуча. Шовкову шерсть на собі вилизує, ласкаві очі мружить. Хочеш не хочеш, а за-милуєшся!

А ведмідь Медолюб все марніє та журиться: поговір не стихає.

І звідки впало таке лихо на ведмедя?